

Fet i Amagar Ely Daou (Beirut, 1986)

Just aquí, en algun lloc sota els peus i sota terra,
Un refugi oblidat està enterrat, adormit.

Amb el temps, alguns refugis desapareixen físicament,
Mentre que altres reapareixen en la memòria d'algunes persones.

El meu, estava sota d'un edifici residencial,
On solia viure la meva àvia,
Un gran espai obert,
Un espai obert fosc i humit.

En algun moment va estar viu mentre l'Exterior s'estava enfonsant.
Aquest refugi, era la Vida mateixa,
Va ser el nostre món sencer durant algun temps.

Imatges vagues de matalassos a terra,
Un al costat de l'altre,
Col·locats de forma molt organitzada, creant un espai funcional i habitable.

Recordo dos espais en concret,
Ubicats a la banda esquerra,
Estaven en contacte amb les parets,
Formant una mena de cantonada estesa.
Un racó acollidor,
Un espai càlid amb espelmes al voltant,
Escampant ombres flotants a les parets,
Les fosques parets amb floridures.

De vegades, el cautelós silenci de les nits,
Era interromput per murmurs provinents de l'altra banda,
Fonent-se amb el so d'uns pocs, que estaven constantment jugant a les cartes.

Una escala suspesa de formigó,
Era l'únic accés que teníem, connectant-nos amb l'exterior,
Bàsicament, era un forat a la paret,
Ample com una porta normal,
Transmetent els ecos dels projectils caient sobre nosaltres.

L'esperit comunitari era fort,
Sense discussions ni baralles,
Trebballant principalment junts d'una manera civilitzada de suport mutu.
Però en general, la majoria de les vegades,
Es tractava sobretot d'amagar-se,
Amagar-se en una atmosfera tensa,
Ens amagàvem aguantant la respiració, amb l'esperança de sobreviure.

Aquesta sensació va viure dins meu durant molt temps,
Pocs anys després,
Recordo una tarda a última hora, estava una mica fosc,
Estava amagat darrere d'una paret al passadís del segon pis,
Encara en el mateix edifici;
L'edifici de la meva àvia,
Recordo contenir la respiració, tremolant,
Sentint ansietat,
Estava una mica espantat,
En realitat, molt espantat,
Un sentiment aclaparador d'incomoditat va aflorar,
Mentre jugàvem a fet i amagar,
El joc universal suposadament divertit.
Però per a mi no ho és,
I mai ho va ser.